

РЕШЕНИЕ

№ 6463

гр. София, 08.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 08.10.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Николай Ангелов

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6305** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – чл.228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], Столична община, [улица] чрез адв. И. срещу Решение № 20122748/25.05.2021 г. по НАХД № 13831/2020 г. на СРС, НО, 110-и състав, с което е изменено наказателно постановление (НП) № №23-003483/01.10.2020 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ /ДИТ/ - С., с което на касатора, на основание чл. 416, ал.5, във вр. с чл.414, ал.3 от КТ е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева, за нарушение на чл.62, ал.1, във връзка с чл.1, ал.2 от КТ, намалено на 1500 лв.

В касационната жалба се сочи, че решението на районния съд е неправилно, постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че въззивната инстанция не е обсъдила всички релевантни факти и обстоятелства. Счита, че неправилно съдът е квалифицирал сключения между страните договор като трудов, като твърди, че се касае за сключен граждански договор за изработка. Иска се отмяна на решението и потвърденото с него наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът не се представлява.

Ответникът - Дирекция „Инспекция по труда“ - С., се представлява от юрк. В.,

който взема становище за неоснователност на касационната жалба. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура – прокурор Д. становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, II касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал.1 АПК и от надлежна страна. Разгледана по същество е неоснователна.

Решението на районния съд е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, не е изтекла абсолютна погасителна давност за административно-наказателно преследване.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства районният съд е възприел следната фактическа обстановка: На 12.08.2020 г., около 13:20 часа, длъжностни лица при ДИТ - С. област – старши инспектор А. З. и главен инспектор В. С., извършили проверка по спазване на трудовото законодателство на [фирма], като посетили на място стопанисвания от дружеството обект на контрол, представляващ склад за преработка на дърва, находящ се в [населено място], Столична община. При посещението си на място, контролните органи заварили няколко лице да полагат труд в обекта, сред които и лицето Н. С. Б.. Последният извършвал дейност, изразяваща се в обработване на дърва – рязане, цепене и др., посредством наличното в обекта техническо оборудване – машини.

Контролните органи предоставили на лицето декларация по чл.402, ал.1, т.3 от КТ, която Б. саморъчно попълнил, като вписал, че работи на длъжност общ работник в обект на [фирма] от 07.07.2020 г., находящ се в [населено място], с работно време от 08:00 часа до 17:00 часа, почивни дни – събота и неделя, с получавано възнаграждение – 5 лева на кубик дърва. В хода на извършената проверка присъствал упълномощен представител на дружеството-жалбоподател – К. Д..

Контролните органи изпратили призовка по чл.45, ал.1 от АПК до дружеството-жалбоподател, с което изисквали представяне на съответните документи от трудовото досие, касаещи заварените в обекта лица, включително и Н. Б.. Жалбоподателят представил в ДИТ - С. област инструктажни книги и граждански договор №3 /за изработка/поръчка/ от 10.07.2020 г., сключен между [фирма], в качеството на възложител, и Н. С. Б., в качеството на изпълнител. По силата на този договор, възложителят възлагал, а изпълнителят приемал да извърши рязане и цепене на 400 куб. метра дърва за огрев в срок до 10.12.2020 г., срещу задължение на възложителя да изплати на изпълнителя 2000 лева в срок до 10.12.2020 г., след приемане на извършената от последния работа. По силата на същия договор, изпълнителят се задължил да опази повереното му имущество. До приключване на документалната проверка на 18.08.2020 г., дружеството-жалбоподател не представило на контролните органи сключен трудов договор със завареното да полага труд в обекта на контрол лице – Н. С. Б..

Въз основа на така направените констатации в хода на извършената проверка на място в обекта на контрол и документална такава, компетентно длъжностно лице – старши инспектор А. З., в присъствието на един свидетел при установяване на

нарушението – В. Г. С., съставил на 18.08.2020 г. АУАН №003483, против [фирма] в качеството му на работодател по смисъла на параграф 1, т.1 от ДР на КТ, за това, че не е уредил като трудови правоотношения предоставянето на работна сила, като не е сключил трудов договор в писмена форма с Н. С. Б., с което е нарушил чл.62, ал.1, във вр. с чл.1, ал.2 от КТ.

Актосъставителят посочил, че нарушението е извършено на 12.08.2020 г. – при извършената проверка на място в обекта на контрол, и констатирано на 18.08.2020 г. - при приключване на проверката по документи в ДИТ - С. област АУАН е предявен и връчен на упълномощено от дружеството лице К. Д. на датата на неговото съставяне – 18.08.2020 г., който саморъчно вписал възражение, че не е съгласен с направените в акта констатации. В законоустановения 3-дневен срок по чл.44, ал.1 от ЗАНН, жалбоподателят представил писмени възражения пред наказващия орган, в които направил възражения, аналогични на изложените в жалбата. Въз основа на така направените констатации в АУАН е издадено процесното НП.

За да приеме в решението си за безспорно установена фактичката обстановка, районния съд е извършил обстоен анализ на събраните по делото доказателства, осигурил е възможност на всяка от страните да защити и обоснове позицията си по делото, разпитал е свидетели и е направил разграничение между трудовия договор и представения договор за поръчка, с оглед спорния момент по делото относно това, с какъв характер са били действителните уговорки.

СРС е споделил извода на актосъставителя и административно наказващия орган, че така приетото за установено, представлява нарушение на чл. 62, ал. 1 вр. с чл. 1, ал. 2 от КТ. Мотивирано е приел, че обжалваното наказателното постановление е правилно и законосъобразно издадено, но е следвало да бъде изменено, чрез намаляване размера на наложената санкция от 3000 лева на 1500 лева.

Решението е правилно.

Не е налице твърдяното от касатора съществено нарушение на съдопроизводствените правила при постановяване на решението, изразяващо се в необсъждане в детайли, в цялост и обстойно на всички събрани по делото доказателства.

Съществените елементи от съдържанието на трудовия договор са посочени в чл. 66 от КТ. Решаващо значение за определяне характера на договора като трудов или граждански има естеството на осъществяваната дейност. Дали възникналото правоотношение е трудово по характера си е въпрос на правна преценка, която се прави въз основа на конкретните обстоятелства за всеки отделен случай и не се определя от наименованието на конкретния договор с лицето, а от естеството на насрещните права и задължения.

Според принципа, уреден в КТ при предоставянето на работна сила, отношенията се оформят само като трудови правоотношения – чл. 1, ал. 2 от КТ, а съобразно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 от КТ, трудовият договор се сключва в писмена форма. Изключение от този принцип са случаите, при които страните са се договорили за извършване на определена работа и постигането на определен трудов резултат, при който изпълнителят да получи определено и предварително договорено възнаграждение за същия този трудов резултат. В тези случаи се касае за граждански правоотношения, а не за трудови такива, оформяни и като граждански договори за изработка, за поръчка, за услуга и пр.

Правилно решаващият съд е приел, че приетият по настоящето дело договор

между касатора и Б. съдържа характеристиките на трудово правоотношение. По силата на трудовия договор така, както е регламентиран в КТ, едно физическо лице предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа при определен работен режим, заплащане, работно време, работно място, а предмет на граждански договор за услуга, респ. изработка е постигане на конкретен трудов резултат, също свързан с полагане на труд, но при пълна самостоятелност, до получаването на крайния продукт, предмет на този облигационен договор.

Представеният договор за изработка не навежда на друг извод, различен от това, че се касае за отношения, които съдържат елементи на трудово правоотношение, което обаче не е било уредено като такова, предвид липсата на сключен писмен трудов договор между страните. Задължение за работодателя в случая е било да сключи трудов договор в писмена форма с посоченото лице, поради което възраженията на касатора са неоснователни. Налице са всички белези, които характеризират този договор и съответно правоотношенията по него не като облигационни, а като трудови, а съгласно чл. 1, ал. 2 от КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения и в този смисъл е налице извършено нарушение на трудовото законодателство, до който правилен краен извод е стигнали и районния съд.

В рамките на дължимата по силата на чл. 218 АПК проверка настоящата съдебна инстанция не констатира наличието на визирани в чл. 348, ал. 1 НПК касационни основания, поради което решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на правния спор и заявеното изрично искане в тази насока, в полза на ответника по касационната жалба следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лева.

Водим от горното и на основание чл.222, ал.1 от АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.второ от ЗАНН, Административен съд София-град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20122748/25.05.2021 г. по НАХД № 13831/2020 г. на Софийски районен съд, НО, 110-и състав.

ОСЪЖДА Н. ЛОГИСТИК“ Е., ЕИК:[ЕИК] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда“ [населено място] юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 /осемдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.